

CHR. KØPMANNÆHAFN WINTHER

**RET
S/ND/G
HEDEN**

*og rejsen
for at besejle*

SMSPRESS

RETSINDIGHEDEN

og rejsen for at besejle

CHR. KØPMANNÆHAFN WINTHER

SMSPRESS

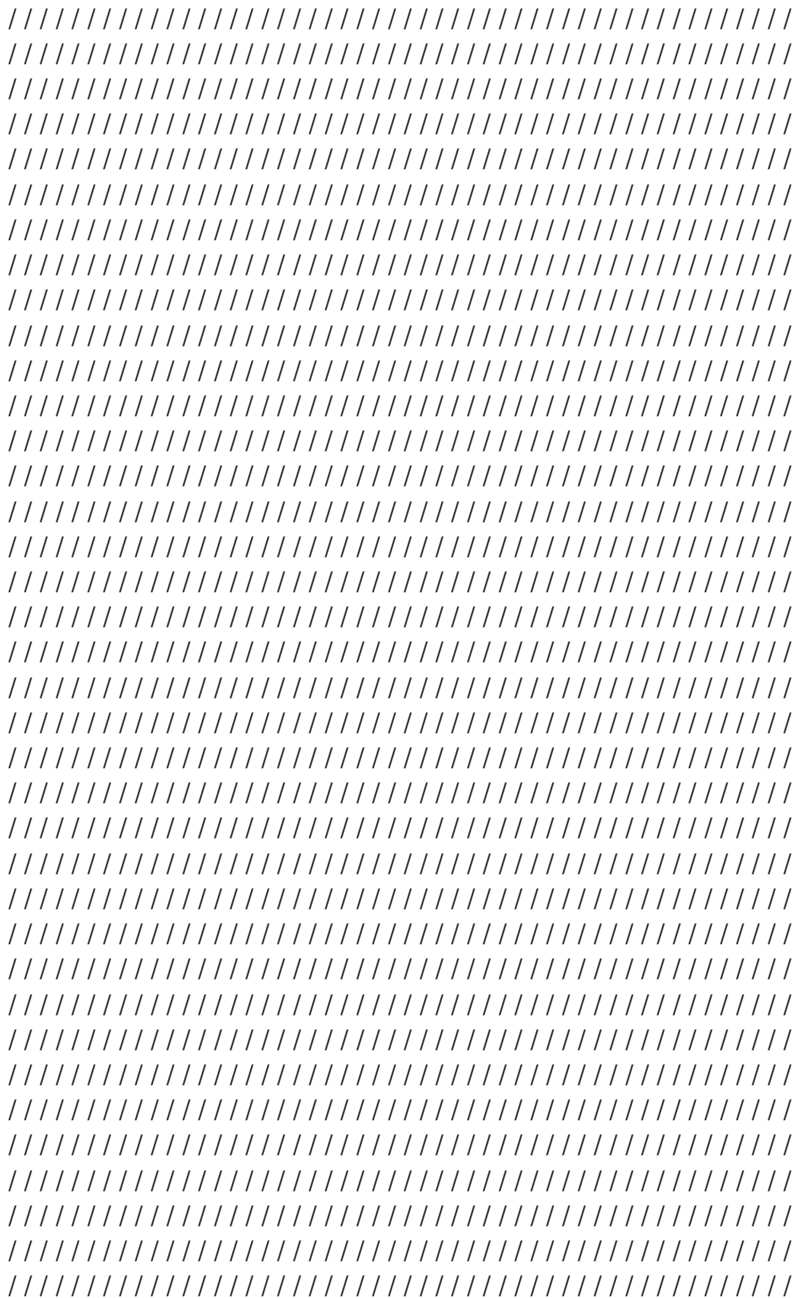
© Forlaget SMSpress 2020

1. udgave 1. oplag

1993-2020

ISBN 978-87-93238-60-2

Man rejser, til man er slebet så lille af den ru overflade, at man dumper ind i et af hullerne i universet. Til, uanset hvilken ting man er, at man til sidst, måske modvilligt, passer ind i universets love. Universets væsen. Det kæmpestore. Det mindste. Og hvis man er lille, er det godt at kunne hægte sig på det store system. For overlevelsens skyld. Og for bedst muligt at kunne gøre dette kræver det, at man udvikler en nedskaleret udgave af systemet. Som passer i dimensionerne og kan gribe fat. Smelte sammen. Opgive sit ophavs lokale, nogle gange tilfældige og upole-rede regler.

Evnen til at mestre systemer er menneskets medfødte værktøj. Systemer er løsningen. Hver gang menneskeheden har opdaget noget og sat det i system, sig selv, sin omverden, så er den blevet klogere og har udviklet sig. Sociale strukturer, tiden og stjernerne, historien, arvemassen, det skete.

Den pludselige, ubegrænsede adgang til det skete.

Et spektrum viste sig at indeholde historisk data omkring livets gøren og laden. En forståelsesmæssig overvældende og forestillingsnedbrydende mængde eksisterede stadig som en form for vibrationer og synapser fra alle tidligere hændelser, der nu gav mennesket flere sekvenser af bevidsthed og hurtigt ledte vej til udnyttelsen af nye muligheder

for progressiv dannelse og gødede ønsket om en retlinet eksistens.

Og alt det skete, det oplevede, det gjorde, at alle handlinger blev sat så meget i system, at systemet begyndte at kunne genskabe alt. Først levende billeder af forløb, så materie, fremskyndet legemliggørelse, hele genskabelser, følelser, ånd. Og endegyldige beviser. Skelsættende evidens.

Skabelsen og implementeringen af menneskehedens hidtil største bedrift inden for justits kunne begynde.

Men iberegnet var endnu ikke de allerinderste tanker og diffuse opfattelser, der også boede i sindet. De beskadigede, splittede og modsatrettede følelser. De mere selviske, oprettholdende og lystbetonede fortolkninger, der i al hemmelighed fyldte det indre.

EFTERLADENDE OPRETHOLDELSEN

/Fugtigt træ. Døende hud. Dug på visne blade. Lugten af mug blandet med hjerteflimmer. Og smerte. Værre end den ondeste drøm. Værre end det, man ikke vidste. Det uforskyldte mareridt. Den pludselige, sønderrivende gennemtrængning af livet. Den aldrig sluttende lidelse med den uvisse død til følge. Tiden, der ophæves. Døden, man aldrig havde kunnet forestille sig. Den afsjælethed, man aldrig troede eksisterede, og den forandring og modvillige opløsning af sindet, der opstår umiddelbart efter kulminationen af rædslerne.

/Handling var for tiden et overstået kapitel. Kunne jeg bare påtage mig de små eksistensers elendighed. Trods mit ændrede ydre nagede skrigene mig om natten.

/En urgammel og kemisk proces i hjernen, der rev og skar livet væk i små bidder, langsomt slæbende det kendte, rare, gode, trygge liv efter sig, efterladende opretholdelsen som et tyndt lag under de blodige negle. Den prøvende skraben i skovbunden. Lyden. Den kratende lyd i bladene.

/Overlevelsens kræfter sætter ind i et sidste forsøg, men kan ikke manifestere sig i overtaget af naturlig skrøbelighed og miljø.

/Kan høre blodet sive fra øjenhulerne, kan høre livet ebbe ud, kan mærke hjertet flimre, men kan ikke slå det ihjel. Kan mærke det overfladiske syn, kan ikke mærke smerten, kan ikke slå det ihjel.

/Livet. Det berettigede. Det eneste ene, menneskeheden har. Kunne jeg bare påtage mig eksistensernes elendighed.

/Bortgang. Sover snart.

DRØMMENES TURBINE

/Jeg læner mig ud over siden på fartøjet. Mine underarme støtter mod den fugtige ræling. Jeg snuser indad og gyser ved tanken om det dybe, tunge, grønne vand,

som jeg altid har gjort. Når man ikke kan svømme, synes vandet uendeligt stort. Og mørkt.

/Stemmerne bag mig og følelsen af at høre til en gruppe får mig i en blandet stemning af spændt afslappethed. Sukker og skifter fodstilling. Det er som at være forelsket. Rart, bare uden kærlighed. Jeg ved ikke præcis, hvor vi skal hen, og slige ting har aldrig interesseret mig særligt. Småting.

/Jeg bevæger mig indenfor og mærker, at vinden har stivnet mit ansigt en smule. Solstriberne falder ind med ubesværet lyst. Cigaretten gløder blegt, og der hersker en svag brummen. En blanding af maskiner og mennesker. De runde klistrede ringe på bordet og en henvendelse fra de andre fra skolen får igen mine tanker til at vende udadtil.

/Den følgende nat.

MAN BEGYNDER

/Jeg kunne vælge mellem to ting. Det uvisse eller livet blandt fantasier, der overgik min egen. Det ukendte eller det bekendte ukendte. Her var det marginalerne, der talte. Intet andet. Mine egne overvejelser og opstilling af plus og minus. Det hele ud fra den spæde viden, jeg havde tilranet mig gennem opdragelse, uddannelse og det, der var sket døgnnet rundt, siden jeg blev født. De sidste par år var impulserne fra det hændte blevet stærkere og stærkere.

/Jeg lader kinden hvile på min knyttede hånd og tager et kig ud i haven. Tværbjælkerne på bagsiden af den åbne skurdør former et Z, der leder mine tanker hen på nogle tegneserier, jeg læste, da jeg var mindre. Det mærkelige er, at de ting, jeg husker bedst, er for mit dagligdags virke komplet ligegyldige. Derfor tog jeg med i mine beregninger, at det trykte var mindre gyldent i min beslutningstagen. Der var for store dele frygt iblandet fantasien, som i overflod var blevet afbilledet. Dette gjorde, for mig, øjebliksbilledet for ustabil. For skygger kan skræmme, og en mørk skov kan udsende billeder, der for nutidens menneske forvansker det, der egentlig er. Et puds, der bliver spillet. Et røgslør, der er fremkommet af årtusinders udvikling af fantasien. På et tidspunkt drejede mine tanker sig hen imod, at de to valg ville give det samme udfald. Hvad enten jeg valgte det ene eller det andet, så ville jeg havne det samme sted, rent oplevelsesmæssigt. Tilfredsstillelsens sødme ved at have følt fakta fra det afbillede eller tilfredsstillelsens sødme ved at opleve det at udvide, at ekspandere. Som sagt blev det nødt til at være marginalerne, der afgjorde mit valg. Så jeg satte fingeren på den helt igennem suveræne følelse, jeg havde haft, lige så længe jeg kan huske. At jeg har været bestemt til mere end masserne. At kunne omgive mig selv med det, jeg var blevet udvalgt til, ville være en kolossal overbygning på det, mit liv indtil valget havde drejet sig om. Nemlig det at bevæge mig mod strømmen, at se det specielle i det, der ikke var noget specielt i. Altså en tomhedsfornemmelse, der kunne blive fyldt ud. En sult, der nu kunne blive stillet. Selvfølgelig kom ingen af valgene med en brugsanvisning. Det var der jo egentlig

ikke noget som helst, der var noget værd, der gjorde. Så på det tidspunkt jeg havde truffet mit valg, vidste jeg, at det var det endegyldige. For mig. Det følgende stykke tid blev blot en gentagelse af min beslutning. En ordret gentagelse for at indstille mig på omstillingen. Det bedste ved det hele var, at al tvivl, al tankegang, det hele, blev indstillet. Lagt til ro i en form for indre våbenhvile. En følelse, jeg ikke før havde haft.

/Valget havde været mit, og jeg valgte. Valget havde været mit, og jeg valgte.

/Den første nye og komplette følelse, jeg oplevede, var meget berusende. Den første værste følelse, jeg oplevede, kan nærmest beskrives som at gå og vente på at få dræbende tæv.

TOOGTYVE

/Jeg sidder for enden af et halvlængt, hvidt bord i et hvidt opholdsrum, og jeg er det onde selv. Jeg blev, hvad andre troede, jeg var. Dage forinden havde min ene arm været forlænget af et dræbende rør, der nådesløst legede bøddel. Jeg var blevet perfekt. Fuldkommen. Eneren, der deltog. Rummet hældte slemt i højre hjørne og trak vand ind. Vandet hverken steg eller sank. Det indkapslede blot højre hjørne, og jeg iagttog. De andre deltog, og jeg var det onde selv.

LÅS FRAKOBLET

/At komme til Kerring for at kigge var ikke bare noget, man gjorde, det var noget, man gennemlevede. Noget, man følte helt igennem. Kerring var, hvad alle andre ikke var. Så langt mit øje rakte fandtes lange spidse spir. I Kerring eksisterede kun gulv og loft, og alt ragede sammen langt derude. Ude var mine øjnes synsfelt, der i nuet syntes at række længere end sædvanligt.

/Ved at lade blikket hvile på et spir åbnedes sekundet, øjeblikket, indgangen til det tabte sekunds væren. Indgangen til det tænktes univers.

/Første regel var som sædvane ikke vigtigst, men gylden. Med et glidende blik, sondér dit terræn. Sidste og anden regel, efter behov, tag kun, hvad mindst tiltrækker opmærksomhed. Efter grundige studier af Kerrings optegnede love begik jeg mig. Rummet Kerring var et sted for givere og udtrækkere. Ganske ligesom mit eget grundlag, blot i en størrelsesorden uden proportioner. Ganske som mit eget grundlag, blot med en risiko for overskridelsen af det endegyldige vendepunkt, der gjorde, at valget af spir blev styret af en sammenblanding af mine instinkter, der i første omgang havde gjort udfaldet af min udvælgelse, samt min senere tillæring af altoverskyggende begåelse i enhver situation. I hvert fald i forhold til hvad min situationsfornemmelse havde været tidligere. Rummet Kerring var de centrale og humoristiske individer beskåret. Det var jo ikke så lidt, men alligevel var der ingenting. Ikke nogen og ikke

noget. Det eneste, mine sanser opfangede på min rekognosceringstur over de umådelige spiralarealer, var en sagte monoton, hul lyd. Alt for forbi, jeg snurrede og satte ryk i min bevægelse.

/Jeg bemærkede ikke, at jeg var tæt ved mit mål. Det var noget, jeg var. Til at begynde med drejede dette sig om en person. Mittwoch. En imiteret, skabt spradebasse, og dog alligevel ikke så bemærkelsesværdig. Men han var ved at blive tingen, der bekom udfaldet, og det var ingens valg. Bortset fra Mitwochs eget og udfaldets store ønske. Se, det hele drejede sig igen om, at ethvert valg havde et udfald. Også selv om valget var nært forstående eller aldrig blev truffet eller tænkt over. Alle udfald eksisterede således hele tiden. Alle udfald var altså uafhængige af valg, men blev først et udfald i egentlig forstand, når det givne valg blev truffet. Alle udfald sameksisterede derfor i en higende venten på et valg, der netop ville skabe et udfald, der var identisk med dets eget, så det kunne træde ind på sin rette plads i rækken af den virkelige verdens følger af beslutninger. Man kunne derfor forestille sig, at udfaldet eksisterede i en verden, der med sikkerhed lå parallelt med alle verdener, hvor der eksisterede begrebet 'at vælge' og lignende former for beslutningstagen. Dette var ikke en verden, man kunne besøge, kun rejse sporadisk igennem ved at vælge.

/Mit mål var nået. Jeg lod mit blik fryse og trådte indenfor. Jeg hørte en blød stemme henover en ukendt melodi. Slap af, De er komplet sikker her. Slap af, De er

komplet sikker her. Jeg var på vej ind i et uvanligt spir. Aldrig før besøgt.

/Minutter af ingens tid gik, og jeg fulgte trop. Udfaldets største ønske var at kunne eksistere uden valget, og Mitwoch kunne opfylde dette. Være tingen, der bekom udfaldet. Og i en sådan grad, at alt ville blive forrykket til en tilstand, hvor alt blot ville være en sær sammenblanding af tunge umuligheder. Et sted, hvor liv og efterliv ville være som tomater i en blender fyldt med fækalier. Denne Mitwoch var i sandhed en hånd, der forsøgte at løfte låget på ulykkens krukke.

EVOLUTION (FANTASIER)

/En af mine første dagdrømme, jeg kan huske, og en af dem, der strakte sig over længere tid, var den om den skjulte kælder. Faktisk kom den som en overbygning på et dejligt ønske om at få mit helt eget private sted. Jeg var meget ung, og jeg kan huske, at jeg lavede et hav af indretningskitser samt havde forestillinger om tid og sted. I min drøm var det skjulte en pige og en kampvogn med multifunktioner, eller omvendt. Jeg vil ikke huske det helt. Den lange trappe nedad mod mørket og den store hal står i hvert fald stadig helt klart. De sandfarvede nuancer og det tunge metal. Jeg så, hvad der ville ske, og gjorde, hvad der allerede var gjort. Såmænd et barns fantasi, og med mine øjne i dag, et vink om den kommende regn. Det var dybt nede, og det var filmbaserede rejser i tid og sted. Fælles for den drøm og alle de mere udspekulerede efterfølgende var, at de hele vejen

igennem var en lang, tung solo. Hen imod tiden op til udvælgelsen blev mine dagdrømme mere enkle. Om det skyldtes indvirkningen af det forestående eller tiden omkring mig, som stadig blev mere og mere indviklet, kan jeg ikke med sikkerhed fastslå. En bil med diskret grøn lak og en blå jakke, det var såmænd det hele.

/Hundene blev mine venner, fuglene mine symboler, efteråret min påmindelse. Og dyret fulgte mennesket, og mennesket fulgte årstiden. Alt skete, hvad jeg ikke så, og jeg gjorde, hvad ingen før havde gjort.

/Jeg registrerer ikke lyde. Jeg går direkte mod Kerring. Person efter person vælter voldsomt tilbage. De små sidegange, hvorfra de kom, tjener nu kun som kister. Kun hvor handlingen sker, føles, for jeg registrerer ikke lyde. Skud blæser fra min hånd, og bygningen svarer igen med trykbølger. Kerring er nær. Jeg sparker nu sidste rum igennem, og jeg mærker, at jeg befinder mig i centrum. Kerring er ikke nær, Kerring er her.

/Vi stod længe over for hinanden. Der var alt andet end ingenting og rigeligt af det. Siden den gang har jeg altid ledt efter et stykke Kerring i alle, for vi var, hvad alt andet ikke var. Sammen har vi været siden og alligevel aldrig. Bundet af vores forhistoriske valg. Sammen har vi været siden og alligevel aldrig.

/Siden den gang har Kerring været det manglende led i kæden, der gjorde, at mine handled syntes for store.

PRO MILLIWELT

/Milliwelt var den lille anordning, der gjorde folk opmærksomme på deres livs største chok, længe før det indtraf. Grunden var således til for at mildne oplevelsen af rædslerne og dermed frygtens overtag. Milliwelt forberedte i små doser gennem mareridt og tænkte ubehagelige øjeblikke.

/Vejen syntes endeløs. Tingene begyndte nu at gå langsommere, og tiden oprandt. Jeg havde fået min modgift, hvis den hed sådan, og den forhindrede mig i at sygne hen som ilden uden ilt. Min død kom ikke på tale, men rædslerne råbte. Jeg havde i ugevis befordret de endeløse strækninger på jagt efter en afsløring. På jagt efter lykken. Det havde været som næsten ren afslapning indtil den særlige dag, hvor min bil skulle standse for næstsidste gang.

/Min hånd gled fra rattet ned til håndtaget på døren, og jeg steg meget dagligdags ud. Mine fingre berørte den støvede lak på dørens yderside og satte mørke spor. I slowmotion ser jeg, stadig den dag i dag, det firkantede stykke metal på hængsler bevæge sig i enighed med karrosseriet og så den efterfølgende lyd. Lyden af en bildør, der smækker i vat. En uvirkelig studielyd. Som var det en gammel film. Fra det øjeblik ved jeg, at jeg er ramt. Ramt af den uundgæelige sygdom kaldet milliwelt.

/Som jeg stod der og absorberede, blev fordybningen større, og jeg vidste, at jeg måtte væk, inden fordybnin-

gen blev til trapper nedad. Så meget havde jeg lært at lytte til mine sanser. For dette var nu virkeligheden.

DET GRÅ SNEGLESPOR

/Vejen syntes endeløs. Tingene begyndte nu at gå langsommere. Den runde bevægelse i sig selv gik stærkere, og således oprandt tiden. Mine fingre blev uformelige, store og som udstoppet. Neglene bløde og små for til sidst at forsvinde.

/Og så bruser milliwelt med nedtællingen. Alt tager nu form af uoverskuelig angst med følgende stød i vejrtrækningen. Mit syn er nu forrest i min bevægelse, og den hvide midterstribe tordner under. Farver bliver til grumset grå og i en tilstand af tør, trådet svamp. Virkeligheden bliver til brudte klumper via mit syn, og en af dem råber et ord, jeg ikke før har hørt, men som, jeg ved, betyder afkørsel. Jeg kan ikke længere stole på mig selv, som jeg nu registrerer at alt, hvad jeg kender til, opildner min retning. Mod selve essensen af det grå.

/I det øjeblik kunne jeg ikke længere snurre. Min bevægelse blev blot en nærmest monoton, uundgåelig afvigelse af øjeblikket. For jeg havde taget afkørslen. Afkørslen til kulminationen. Mit grå sneglespor. Mit syn blev som at kigge omvendt i en kikkert, og den klumpede grå sfære gik i et med afkørslen. Alt var nu kun en nuance af grå, og den var altomsiggribende. Lydene lød som to, der skændtes. Jeg kørte fast, og jeg så selve kilden.

/For denne gang vågnede jeg ikke, for denne gang døde jeg. For denne gang vågnede jeg, for lydene havde været to, der skændtes for livet.

EN FUGL I EN SKILDPADDES KROP

/Sikke en fest denne Mitwoch holdt. Lys, nøgenhed, spøjse deltagere og nedtur i dugvådt perlegrus i en indkørsel. Det hele virkede som den slags ting, man får at vide dagen efter og hårdnakket benægter, hver gang lejligheden viser sig. Det hele affødt af det unge sind. At græde sin hovedpude våd ved genkendelsen af en sang i en så påvirket tilstand, at nuet bliver væk, gør, at nuet bliver en eftertragtet handelsvare. Den manglende brik i puslespillet. Billedet af amøben, der higer efter en sande fremtid. Stræber efter en bevidsthed. Den første tanke. En følelse i det inderste skaber virkeligheden i det manglende.

/Jeg kan huske, at jeg lå meget stille. Kun min bevægelse med hovedet og øjnene gjorde, at jeg ikke virkede uventende. Hele seancen eksisterede i et hvidt, højloftet rum med omtalt, men ukendt maskineri. En aflang forhøjning, der har været i en halv persons højde, tonede op fra gulvet, og på den lå jeg. Min krop var dækket af en uigennemtrængelig tung overdel, der var i et med forhøjningen. Kun glaskuplen, der gik fra mine kraveben og til et godt stykke bag hovedet, afslørede, hvad der foregik. Glasset var buet, resten fladt og kantet. Til tider så jeg det hele fra et fugleperspektiv og med en meget glidende panorering, nærmest som en blød cirkel over

stedet, hvor jeg lå. Ved siden af mig stod en stander, der gik fra gulv til loft. Grunden til, at denne nævnes, er, at den blokerede udsynet af den højtliggende panorering, der i korte øjeblikke stoppede indlevelsen af min situation. Derfor blev indlevelsen af tungt maskineri meget større end ellers.

/Jeg er uden videre tilbage i min kiste, der er to dele metal og en del glas. Jeg trækker vejret tungt, men min halve buede hjelm dugger ikke. Jeg læner i stedet hovedet tilbage og skuer mod de små vinduer, der troner højt under loftet. Disse vinduer, der som min egen hjelm buer, tjener som loger for iagttagelse. Jeg kigger op, og deres blik sænkes og møder mig. Som mit blik møder deres undersøgende øjne, opdager jeg, til min forfærdelse, at iagttagerne ikke længere kan holde deres forfærdelse tilbage. De fleste udspyr nu en grålig masse, der fylder halvkuplerne forneden. En skærende kulde farer igennem mig, og jeg lukker øjnene, men kun for at se det hele igen. Det gråbrune opkast, der fylder halvkuplerne. Frygten ved at se andres afsky over noget, jeg ikke selv kan se eller styre. Uvidenheden om, hvad der sker omkring mig, er slem nok, men det at være udenforstående er en intens følelse. Især når det drejer sig om ens egen fysiske udvikling. Især når det drejer sig over imod, hvad det moderne menneske har fortrængt, den måske mest naturlige del af døden.

/Alt gentager sig mange gange, og jeg får det ikke bedre af noget som helst. Det, milliwelt lever for, ved jeg nu, er uundgåeligt. Jeg havde startet mit køretøj for sidste

gang, og milliwelt dundrede med sin nedtælling.

I MINE NYE OMGIVELSER

/I mine nye omgivelser kunne jeg forandre mig, og der blev da også foretaget nogle få varige ændringer. Jeg kan huske, at jeg på et tidspunkt tog til en situation, jeg før havde tænkt. En ting, man kunne gøre frit. En form for simulering, en øvelse. Man kunne mærke forskel fra at være og være et andet sted. Ting kunne ikke snyde ens virkelighedsgyroskop nær så meget som før i tiden. Her var balancen mellem at opfatte noget givent eller ikke, ikke længere et spørgsmål om tro, men nærmere et instinkt hentet fra andetsteds og brugt i vores igangværende omskrivning af historien.

STARK

/Stedet blev styret ved hjælp af lange gange, der nærmest kan beskrives, udseendemæssigt, som ens eget indtryk af en lang gang. Det vil sige, de ændrede sig efter, hvilken opfattelsesevne der lå i skabningen, som observerede stedet. Flydende om man vil. Jeg soledede mig i strålerne fra mit indre mørke. En af de ting, der i første omgang havde påvirket udfaldet af udvælgelsen.

/Jeg trådte lige igennem det, der kaldte sig selv for Stark. Det var så nemt, at jeg knapt ænsede situationen. Intet kunne nu stoppe tanken om at finde skibet i tørdokken, hvorfra Mitwoch var trådt fra borde. Ej heller blev bevægelsen forhindret.

/Hallen, jeg igennem et spir er kommet til, forekommer mig stor, og i en afkrog, blandt mange afkroge, ligger fordybningen. Kanten er af gammeldags cement. Jeg springer ned, en meter eller to, og finder underlaget, jeg lander på, rundt og bemosset. Fine små bakker begroet med, ikke før set, nær så grøn en overflade. Fladen buler imod midten nedad og ender ved kanten af skibet. Jeg havde før set slæbebåde af denne her slags. De kunne rumme stort set alt, hvad de ville. Alt afgang blot af, hvem eller hvad der havde læsset dem.

RUMMET MED ISBANEN

/Det var på en måde en oplevelse, der både opildnede og gjorde ondt. Det var gamle venner, genstande, jeg genkendte, og ting, der ved syn, fik følelsen af savn til at dukke op.

/Jeg bevæger mig med akrobatisk, svær, menneskelig lethed ned fra det lille hul, og mine hænder holder sikkert fast i en metalgrå, ukold kasse, der stikker ud fra isbanens væg.

/Jeg dansede med folk, jeg aldrig havde kendt. Den ene figur faldt pludselig sammen og blev slap. Men dansen vedblev ufortrødent. Jeg var nået til det punkt, hvor jeg ikke kunne lære mere, men troede, at jeg fortsatte i samme spor.

/Mitwoch var over tid blevet til milliwelt. Figuren, der blev kødløs. Et menneske som jeg selv. Et menneske

med drømme og visioner, men også et, som bukkede under for selvsamme. Mitwoch blev taget væk fra alt og blev i stedet for det faretruende intet. Jeg ved ikke, om jeg nogensinde vil gense Mitwoch, men dem, der gør, er dømt til det indre helvede i mennesket. Intetheden. Alting, nemlig alt. Ikke en ting, ikke hundrede ting, men alt.

/Min smukke pige med det blå hår og det stille blik fik jeg ikke set i denne omgang, men jeg håber. De lange køer foran alt skal nok ikke tages som noget alvorligt. Ting har der været nok af, nu er tiden inde til at indstille sig. Svært skal det blive, men forhåbentligt bedre. Til et nyt sted. Til en ny opgave. Til et sted, hvor min smukke pige med blå hår og et stille blik findes.

FØRST OG SIDST

/Det var så småt begyndt at blive vinter. Det var de tider, hvor tiden stod og kiggede på. Man følte, at man aldrig skulle ældes. Man følte, at beruselse og indsigt var guld, og tid var plastik. Man følte, at had var granit, og det mærkelige og månen en mørkerød rubin. Man kiggede uden at se, og det, man ikke så, er det, man prøver at huske.

DEN FØLGENDE NAT

/Den følgende nat virker først grumset og så siden mere klar end den skærende frygt, alle mennesker kender. Ikke frygtens ophav, men påvirkningen af tankespindet,

som er total og uundgåelig. Jeg lever fortsat overfladisk og så siden i overfladen. Dette er noget, jeg ænser senere hen og ikke i nuet.

/Jeg åbner mine øjne og befinder mig i frøperspektiv. Sandet på mine kinder ligger ligesom i et gennemsigtigt, men mærkbart lag på mit ansigt. Jeg føler min krop, som om jeg ligger i min seng, jeg kendte engang. Det, at varmen omslutter barnet. Overlevelse.

/Mit liv gør ondt, og jeg spadserer med kramper. Mit tøj er vådt, men jeg beholder det på. Som en ven engang fortalte mig, en forbandelse giver noget, vi mennesker stræber efter, et skjold mod skylden. Det stadig ukendte. Jeg er tilbage, hvor pragtfuldt. Et kig omkring min eksistens, jeg er tilbage, hvor jeg før kom fra. Mit liv gør ondt, og jeg spadserer med kramper. Mit dragende suk bliver til et halvbesværet åndedrag, der, trods alt, glider hen i min tanke.

DEN FORRIGE NAT

/Den forrige nat sank skibet. Først skulle jeg dø, så alligevel ikke. På et tidspunkt, men så alligevel ikke nu.

DEN STØVEDE, GRÅ OVERFLADE

/Den støvede, grå overflade stryger gennem luften, som om modstand ikke findes. Min kabine føles rar og betryggende, rattet godt i mine hænder og pedalerne under mine fødder. Med et vikler mine ben sig sammen,

og jeg vender i luften. Jeg bliver formet af og som en spiral. Forsvinder lettere end forventet. Jeg ville ønske.

/Så fjern fra metal, fart, vante omgivelser, tryghed og tvivl. Vågner med ondt i indvoldene. Forbløffes stadig over nye ting, men registrerer dem for lidt. Opmærksomheden er for stor. Det er ligesom at fokusere, men opleve noget andet. Jeg elsker få, men meget. Solen står op, og duggen i græsset kan jeg mærke. Tiden kan ikke holdes så nemt, og det ærgrer mig. Forbander. Vi ved alle, hvordan det ender.

BAGHOLDSANGREB

/I en fragmenteret periode er jeg tilbage. Alt det kendte har jeg savnet. Valget var ikke mit. Jeg græder over mit menneskelige forfald. Hvorfor tilbage? Jeg lever mig ind i små ting, ubetydelige sager. Intet har, for mit nuværende væsen, nogen som helst betydning. Jeg ved jo inderst inde, at alt vil bære frugt. Jeg græder ved mine medmenneskers forfald.

/Jeg troede, som menneske, at man var mindst en om at afgøre det senere skete. Jeg troede som menneske, at blod var blod, at tvivl var tvivl, at synd var synd. At blod var simpelt blod.

≈

/Huset var i brand. På det tidspunkt så meget, at vinduer og dørbjælker syntes sorte. Måske et synsbedrag

fremkommet af lyset, men nok allermest på grund af min daværende tilstand. Som at være angstfyldt uden at være bange, som at slå uden at gøre skade. Det kendte var nærværende, og i en sådan grad at oplevelsen var, til at begynde med, fælles, men så siden solo. Det omgivende var blåsort og plumret, det skete var gyldent og vanvittigt. Handlingen tung og uklar, faktisk hensat til en klang af genkendelige bange anelser. Det hele virkede som noget, jeg havde oplevet engang blot i en mildere grad, så oplevelsen blev tonet ud i en mere spændingsventende situation.

ALLES ØJNE

/Så langt fra alt dødt og levende. Her var kun, hvad altid var, ingenting. Absolut og ingenting. Hvad skal det hele ende med? Hvad med enden på det hele? Skal det hele ende med hvad?

/Prikkerne i gulvet begyndte at svæve. Meget let og dagligdags. Når de nåede en vis højde, blev de uskarpe i kanten og dalede ned mod deres første niveau igen. Her blandede de sig med den knækkede, beige farve, de i første omgang var gået i et med. Derefter begyndte den beige farve at undertrykke prikkerne, nærmest trykke dem ned under deres niveau. Men dette var ren og skær optisk bedrag. Det var farven, der steg op i en let duvende bevægelse mod prikkernes andet stadie i deres respektive bevægelsesmønstre. Her stoppede så farven og bølgede kvalmt og ubesværet ned igen. Prikkerne var fra begyndelsen meget uens og til tider skarpe og

upræcise i deres opbygning. Dette forhindrede dem ikke i at indtage denne uskarpe form, der i første instans var med til at skabe opmærksomheden omkring dem og siden farven. Det pudsige var, at når farven steg, blev den ikke uskarp i kanten på samme måde som prikkerne. Om dette skyldtes den henholdsvis indadvendte og udadvendte kant vides ikke. Men spektakulært, det var det. Dette syn flimrede monotont, men spændende fra min vinkel et stykke tid. Ved væggene blev det som at have dug for øjnene, altså uklart, men på en hel anden måde. Væggene, trods farverne, blev betydningsløse og nærmest til en kasse, hvori der blev betragtet nøje. Jeg kunne desværre ikke definere, om prikkerne var brune eller sorte. Eller begge dele. Denne korte forvirring indvirkede ikke synderligt på bevægelsen, der fortsatte sin dans.

/Så blev det min station, og jeg stod af.

KOM DER NOGEN?

/Hov! /Kom der nogen? /Næh! /Pyha. /Skjule skjule. /Flygte. /Vandre vandre. /Tænke tænke. /Hvad var det? /Lyden. /Næh, og dog. /Bare hør der. /Stille stille. /Glemmer at ånde. /Trippe trippe. /Løven i et bur. /Ha! /Tværtimod, slagtegrisen i den varme stald. /Nu var den der! /Nej. /Ved jo godt, at den ikke er. /Spille spille, komedie komedie. /Ved, den kommer en dag. /Lyden er ikke på trapperne, men er ved at lukke sig ind i opgangen. /Langsomt og behændigt, kun afbrudt af håbet længere oppe. /Håbet om, at problemer vil opstå.

/Fortsætter uforsagt. /Måske ikke alligevel ved opgangsdøren? /Måske helt ovre ved containerne, eller på vej hertil i en undseelig bil? /Holder for rødt. /Overholder måske fartgrænsen. /Men alligevel i en bevægelse fremad. /Håber på motorstop. /Harmonikasammenstød. /Vandre vandre. /Flyver den med min tanke? /Måske. /Tænke tænke. /Måske, hvis lykken tilsmiler. /På vej ud af flyveren. /Stoppes i tolden. /Hvad har De at fortolde? /Uha, bare fortsæt. /Hav en god dag. /Lyden af gennemsvining af hoveddøren. /Så tæt? /Kanske. /Så kom dog for helvede. /Få det overstået. /Gør det. /Nu! /Nej, ikke ønske for intensivt. /Ah, for svag. /Vil hellere stege i fedtet. /Vandre vandre. /Måske det hele er et tankespind. /Ja ja, den er god. /Hvorfra måske? /Nåh. /Hov, var den der? /Meget stille. /Dunken i brystet. /Lyden. /Ved, den kommer. /Lyden af det sidste. /Hvordan mon den føles tæt på? /Burde åbne døren og høre. /Høre lyden af døden. /Ophøret.

22, 47, 12

/Tal blev ved med at tone frem i mine tanker. Jeg fandt vist ud af en morgen, at jeg var taget til fange. Hvor længe var uvist. Havde jeg mon været her så længe som altid? Var altid bare en periode? Mine usynlige vogtere havde i hvert fald god tid. Så god tid, som det nu tager at liste sig ind i det centrale af tvivlen. Det fysiske var væk. Væk i en lang, sej trækken. Kun efterladende en sammentrækning i maven.

/Så slog det mig en anden dag. De omfattende, men få arkiver om de andre ofre fortalte, hvorledes historien blev ved med at gentage sig. Fra mit nuværende sted kunne jeg huske tilbage på de før læste sager, men kun ved stor anstrengelse lykkedes det mig at se et mønster. Først hurtigt, så langsomt, så hurtigt igen. Så gentagelse efter gentagelse. Et groft optegnet mønster, der ved opstilling gjorde ondt som kulde i en varm krop.

/Milliwelt. Jeg var aldrig blevet rask. Det hele, siden sygdommens angreb, var set gennem dennes slør. At rejse så langt bare for at rejse endnu længere gennem en tung masse forskrækkede mig. Nu gjaldt det hele om at tænke klart. Nogen havde prøvet at komme i kontakt med mig og givet mig dette svage signal, der nu virkede som en opvågning.

/En nat, i mit rum i de endeløse rækker, lagde jeg genstande i et stort mønster på gulvet efter at have rykket inventaret. Jeg satte små sedler med tal på. Skrev omhyggeligt navne på ting og hændelser. Som dette skred frem, blev jeg mere og mere klar over, at det var fysiske ting som dette og ikke mine tanker, jeg kunne foretage mig i klar og uovervåget tilstand.

EX EST

/Det regnede med bittesmå, iskolde dråber. Himlen åbnede sin prikkende favn. Den store, grå side brusede mod kajen. I et sært dobbeltsyn kunne jeg se, hvorfra skibet var kommet. Mest af alt lignede det en fæstning,

hvorfra kun signaler af ens anelser kom fra. Utrygge og andre end de sædvanligvis kendte.

/En uklar hinde på øjnene, fremkommet af den fugtige luft, forsvinder ved en drøj blinken.

/Så opfanger jeg fortvivlelsen gennem øjenkrogen. En stille, tandløs, gammel og fortvivlet eksistens. Trods så stor tankevirksomhed og så bange, undertrykte forestillinger var der stille. Det hvide flimrede i ansigtet, og hans mund var forvrænget i en speciel vinkel, der hviskede uforståelige ord, der ikke syntes at komme længere end til de, trods vejret, tørre læber.

/Fra borde kom ikke flere. Alt lå i øjeblikket så solidt, som om alt var i et.

/Mit dobbeltsyn blev forlænget med den sære idé om at læse den gamle mands tanker. Et inferno af råd og tvivl åbnedes for min opfattelse. Et spind af porøse, klæbrige tråde indhyllede. Jeg så, hvorledes han var blevet gjort fortræd. Jeg så, hvorledes et godt liv var passeret forbi. Jeg så, hvorledes alt, i et nu, var blevet så uklart.

/Yderligere forlænget blev mit syn, da et tredje billede tonede frem. Mit ansigt var nu som i en dugget glas-klokke. Forsømte tænder, papirtyndt, slapt hornmateriale, en sjæl, hvis ulykke stadig og altid ville være ukendt.

/Hvorfor kom hun ikke? Hvorfor lader hun mig vente her? Hvorfor var hun ikke med? Skal jeg tage med næste

afgang? Hvad hvis vi rejser forbi hinanden? Hvorfor disse syn af rædsel?

/Fjerde og ikke troværdige syn fortæller om, hvorledes kun én afgang i livet er den eneste.

/Så kom dog frem. Giv jer til kende, og læg jer på jorden foran mig. Lad mig gruppere jer og føle på jer. Lad mig en chance være til gode. Hvem er I, som magten over alle kan tage? Hvorfor taler jeg så uvant? Giv jer til kende, I spillets mestre. Gør, hvad for jer er sjældent, og giv mig indsigt. Det ondes fremviser kan slukkes, og vi kan tale om det. Tag mig og kun mig. Hvorfor er jeg dog ikke kvalificeret? Eller er jeg, og dette gør, at I er nødsaget til at fikserer mig på denne måde? Andre må gribe ind. Hvor er denne verdens, i forhold til andre verdener, bedrag om beskyttelse dog blevet af? Er dette bare det tildelte? Tildelt i flæng uden hensyntagen til det enkelte individ. Er dette pinslen fra alles higen efter sammenhæng? Hvorfor skal hun straffes for disse forkerte ting? Er alt nu forkert? Er livet en død profet? Hvorfor skal det menneskelige bedrag, som er det eneste, overtages af yderligere bedrag?

/Langt, langt deroppe. Langt væk fra havnen. Forbi de glade mennesker, forbi det varme, kigger de udspilede øjne. Kigger, til øjeæblerne størkner. Blåsorte fodsåler.

INDE I DRØMMENES TURBINE

/Jeg ser mine hænder arbejde godt og sikkert. Overrasket over lethedens ved arbejdet giver jeg mig i kast med andre ideer. Det er varmt, men jeg sveder ikke. Himlen er rigtig blå, og de skarpe blade klør godt under fødderne. Jeg har aldrig rigtigt fisket før, men vil prøve. Jeg har glemt, hvordan man svømmer igen, og går derfor kun ud til livet i det gennemsigtige vand. Der er en stor, grå, kantet sten med to mindre ved siden af, der danner et hulrum. Et skjulested, der ligefrem fortæller, hvilke muligheder der findes. Men på grund af dybden må jeg opgive. Som jeg står her og lukker øjnene og mærker vandet, kan jeg se for mig den verden, der må være dernede. Jeg støtter mig til den lange træstang og ønsker ikke rigtig noget. Her er så stille.

/De skællede skabninger må vente i denne omgang. Men de kan bare vente sig. En af dagene vil et pragteksemplar ligge og dufte godt over ilden.

/Jeg må passe godt på mit tøj. Det skal måske holde længe. Jeg går med det, så lidt som jeg kan. Indtil videre har jeg det alt sammen på om natten. Bare indtil jeg finder noget ordentligt at overnatte i. Jeg begraver mine tæer i det varme sand og gyser.

/Til man er slebet så lille af den ru overflade, at man dumper ind i et af hullerne. Rundt og rundt, til man er så lille, at man dumper ind i et af hullerne.

/Knoglerne knager af mine skridt. Gangen er lang med røde sten. Ansigterne kigger forbløffet på mig. Med forfærdede skridt tilbage trækker flokkene sig i behørig afstand fra min fremadrettede hånd med tilhørende hjælp. Endeløse, fordi cirkelformede, bevæger gangene sig, lignende mest af alt neonoplyste omklædningsrum fra min barndom. Moderne, ren, klam, våd lugt, der forsvinder let. Fugerne mellem gulvklinkerne bliver porøse og siver ned ved mine skridts berøring. Klinkerne tipper få steder og får min tilstedeværelse til at synes endnu mere uvelkommen. Jeg er varm, og en glød, ingen af ansigterne forstår, brænder ubønhørligt og voldsomt i mit ansigt. Jeg opfatter alt. Blikkene siger alt, hvad jeg har lært og ikke. Resten af det bagvedliggende og ikke lige tilgængelige betyder intet. Jeg bevæger mig hurtigt, og den utydelige masse ved de dårligt oplyste steder og punkter bliver absorberet og bearbejdet med det samme. Informationerne falder parallelt med det oplevede. Alt bliver scannet og brugt. Intet undgår mit blik. Jeg stoler på det oplevede.

/Med et rovdysrs øjne vil jeg se. Med det altseende syn vil jeg opfange. Med tifold styrke vil jeg knuse ethvert forsøg. Uden stillingtagen til det enkelte.

/Med fremadpressede pupiller drejer jeg mit hoved og går med gangen rundt. Her møder jeg en skælvende, fordrejet og omskiftelig opfattelse af gangen, jeg havde påbegyndt. Den løftede sig i siderne for næsten at

klemme gulv og loft sammen. Svingende i velkendte, men dog alligevel specielle bølger. Ved svingningens begyndelse var alt normalt, men blev derefter trukket let og i en glidende bevægelse ud til at være en utydelig, men, fordi set før, genkendelig struktur, der som altid gjorde, at jeg fortsatte med endnu hastigere skridt. Ud i det ingenmandsland, der blev skabt for mig.

IGENNEM

/21 dage var jeg om at komme igennem. Alt sejlede til min fordel og ikke. Jeg sad for enden af et bord i et hvidt opholdsrum. I 21 dage, hverken sank eller steg vandet i rummet. Det indkapslede blot højre hjørne, og jeg iagttog.

/Jeg slog med det hårde af min håndflade. Nedefra og op. Slog, til jeg kunne mærke, at det var det sidste.

/Hallen, jeg nu befandt mig i, var stor og spærene umådelige. Lyst blå lys trængte ind fra oven, og resten var brunt som rusten jern. Moderne, men udtænkt til at være noget andet. Som en hangar uden oprindelse, nu brugt som mødested og et indkapslet ud- og indrejsested for dem, som nu engang troede, at de kunne forlade eller komme til. Som jeg stod, på halvvejs midten, hvorfra jeg var kommet, havde min adfærd ændret sig, og jeg var nu, overvejet og udført som de andre, ikke noget særligt.

/Jeg skulle mødes med toogtyve. Toogtyve var ikke som de andre tal, jeg havde mødt. Toogtyve lånte ikke. Hun var som skabt ud fra en snæver, men smagfuld synsvinkel. Sort/hvide stumper flimrede for mine øjne. Hvorfra fandt man disse tal sammensat af ting, som var letgenkendelige for de fleste? Tal, som passede ind i ethvert system. Selvom det væsentlige var det oplevede og ikke det fortalte, var resten udført så perfekt, at det fortalte blev det vigtigste. En så velovervejet afbalancering af det udsendte gjorde, at alle indtryk, fra først til sidst, var det trygge og troværdige budskab, man ville lytte til. En så speciel kunnen, som man godt var klar over og derfor håbede, at ingen kunne efterligne.

/Overbevisningen med alt det skete gjorde selvfølgelig en mistænksom, og som den nu eneste mulighed holdt man sig til det svært tilgængelige. Det, som man godt vidste, var kilden til uro. Tænkte den anden så langt? Så at man igennem et uigennemtrængeligt sted til sidst ville blive overbevist af det forkerte? Logisk, men måske derfor også allerede gennemtænkt. Hvorfor forsøge? Vi troede jo alle selv, at alt var sat ind. Indeni var vi alene, og det vidste alle godt, men benægtede også, under alle omstændigheder, kendskabet til solomanøvrer.

/Mange tal, syv, otte og ni blev ædt op af milliwelt. Jeg havde selv ønsket tolv, men som tingene skred frem, blev tolv til et for dyrebart minde at medbringe. Tretten var måske forsvundet for evigt. Først ved sytten begyndte systemet at fremstille unikke og ikke knækbare tal. Fra sytten og opefter var alle, på nær en, stadig funktionelle.

Mange kræfter var der lagt i disse tal, som kun udgjorde en ganske lille, men uundværlig indsats. Toogtyve så jeg kun ganske kort og så siden aldrig.

FØRST

/Mit møde med det første måtte jeg ikke huske og anstrengte mig derfor ikke synderligt. Det hele gik ud på, at når man ikke kunne indfange, så forfølge.

/En vedholdende og aldrig opgivende kamp, følgende sporet på det, som ikke skulle have efterladt sig noget.

START

/Jeg stryger det korte, stride, mørke hår mellem mine kraftige fingre. Frem og tilbage, men mærker intet.

/I min verden er nu kun misforståede ting, som ikke skulle være. Dem, som er evige. Faste. Her er ikke længere flere udveje. Her er kun det, som omgiver.

/Jeg bløder kraftigt fra nakken, varmen løber i striber ned ad min ryg. Interesserer mig kun for det fremadrettede. Tænker tilbage på heltene, som ikke havde mod til at gøre det fuldkomment. Dem som trods sted, følelser og gamle skønlitterære fortællinger ikke kunne gennemføre. Selv når de vendte sig om, og livet på magisk vis var nyt igen, var de ikke i stand til at gøre, hvad alle frygtede. At udskille sig. Mange efterlignede, men kom på en falsk liste. Alle syntes, men ingen skreg alligevel uden grund.

Alle har en grund. Meningsløs eller dybt engageret. Men intet virker længere, efter hvad tanken tænkte oprindeligt. Tæt på, men aldrig fuldbyrdet.

/Kom og slå jer løs. Og alle gjorde. Nogen helt uden hensyntagen, andre havde meget tilovers, som blev for meget. Andre igen stod og så på med lange indlevende blikke. Hvem overlever? Ingen, absolut ingen. Alt vil overleve. Men det enkelte? Timer, ikke mere.

TO TAKTER

/Bider, til knoglerne gør mere ondt end tænderne. Det håbløse, men fuldt funktionsdygtige og prægtige eksempel på fri bevægelse, flyver tungt og nedad med frygten fremadpresset i endnu højere fart end uden.

/Fingrene kradser en hård kamp på de håndsyede sæder. Knæene samler sig, knugende for en sidst gang. Hjulene spinder i ingenting. Alt virker hurtigt, men plumpt. Velvidende at mødet med det underliggende og uundgåelige bliver pludseligt og forudbestemt. Alt knuger sig sammen, men ryster alligevel.

/Situationen bliver ekstra besværliggjort ved tilstedeværelsen af min eksistens ophavsmand. Min hånd tager kærligt, men hårdt på skulderen oppe ved rattet. Mærker fingrene stramme deres greb mod mine, mens jeg føler, at alt er forkert, men dog rigtigt. Når det nu skal være. Ønsker, at der var noget, jeg kunne gøre for at lette dette øjeblik. Ønsker, at jeg kunne fortælle, at

det hele ikke føles så slemt. At jeg trods frygten ikke er så bange, at jeg lider. For jeg ved, at netop dette er det værste. Eksistensen oppe foran vil hellere lide, end jeg må. Det gør ondt, men jeg kan intet sige. Håber, at min hånd vil sige alt. Tiden er knap. Mit udråb varsler det forkerte, og jeg ønsker.

TUNNELROTTEN

/Alle klæder sig i blå. En lys blå, der intet reflekterer. Jeg selv havde valgt en måske gammeldags, militant mørkegrå farve, der efter påbud om en anden nuance af blå skilte mig særdeles ud fra mine nogle gange meget blå omgivelser. Dette skulle senere vise sig at have meget lidt betydning, men det var en enkelthed, der gjorde mig godt.

/Mine hår på benene var væk. Ligeså på arme, i armhuler, på fingre og på tæer. Kønshårene var reduceret så behageligt kraftigt, at det var som skabt ud fra formgivning og ikke efter en helhed. Mit hår og mine negle groede ikke mere. Min frisure var altid den samme. Mit ydre under tøjet ændrede sig ikke længere. Det var kun min øjenfarve, som kunne ændre sig, og det gjorde den aldrig. Bortset fra de mørke pletter, der blev dybere og dybere. Som om indsigten gjorde pletterne mere hule og mere fremtrædende.

/Jeg ankommer, lang tid efter, til et stort, gult boligkompleks i en lys metalgrøn genstand. Omgivelserne er under frysepunktet. Mine øjne fokuserer på en frem-

adhængende lampe, som jeg stopper foran. Jeg befinder mig i en lang række af maskiner, der alle holder stille. Substansen under mine fødder knirker på en særdeles velkendt måde.

/Jeg kan nu indse, at jeg må anstrenge mig for at finde tilbage. Bare for at mærke kulden. Jeg ved, at det er et spørgsmål om tid, før jeg kan finde de gamle sanser frem. Alt virker bare, som om det er noget, jeg godt ved, men synes det er en blanding af utilstrækkelighed og en alt for genkendelig situation.

/Mærker min krop gløde under tøjet og fortsætter vinkende og i fuld tilfredshed over, at eksistensens tanker i vinduet er til for det samme.

DAGE

/Det hele er nu i et stadie af spændingsfyldt ligegyldighed. Intet syntes at virke efter hensigten, hvormed det blev skabt. Noget virkede tilnærmelsesvist, andet slet ikke. Mit forsvar har længe været temmelig slidt, og når man lyver for sig selv om netop dette, vil det yderligere svækkes. Som en tændstik, der brænder ud. Som en proces i et overfladisk sår er vi alle. Først heling, genskabelse, siden tilbage til næsten normal. Kun for til sidst at forsvinde. Efterladende en nuance.

/Jeg venter med mine forlængede arme. De virker. Brug dem rigtigt og med erfaring, og de virker. De skal virke. Jeg venter.

/Helt præcis hvorfra signalerne kommer, ved jeg ikke. Men det er velkendte toner. Fremmede og i nye omgivelser, men ganske velkendte. Intet virker.

/Så kommer anelserne. Rammer mig med større kraft, end var mine forlængede arme på en andens krop. Mere dræbende end min scanning og efterfølgende handling. Anelser om noget, der intet modstand lader tilbage efter udbrud. De tordner på, som om de er fra en eksistens af større dimensioner end ens egen. Kun fremkommet af en higen efter netop min eksistens. Noget skal tages alvorligt, andet efter tid, slet ikke. Det er noget, der kan kontrolleres. Det er noget, som før i tiden blev forsøgt fjernet, men uden den lille anordning blev alt så fremadbrusende forkvaklet. Intet virker.

/Alt det nye reducerede ikke tankerne, men genskabte blot handlingen i bedre kvalitet og virkede derfor større i rette sammenhæng. Alt kan kontrolleres, men hvorfor? Intet virker jo alligevel som før. Indbegrebet af kamp. Den basale løsning på det at overleve. Opleve. Intet virker.

DET, DER FØLGER

/For allersidste gang vil jeg bevæge mig hastigt over de endeløse rækker. Bare en sidste gang. Sondere det kendte og alligevel overraskende. Vel vidende at alt var på det sted, hvor det opstod eller skulle være. Være den sidste bevægelse inden ophøret. Endda være ophøret selv eller måske blot være den afsluttende, velkendte, ikke for

afgørende medvirkende grund.

/Oprydningens kunst blev af mange årsager både besværliggjort, men så sandelig også bemærket og husket. For på nuværende tidspunkt åndede alt fred, lige bortset fra de dårligt overleverede fortællinger om den anden ukendte. En form for ringe kodet advarsel, der var svær at tolke. Opfattelsen af fortællingerne som advarsel og ikke simple bogstavelige fortællinger opstod, da alle fandt ud af, over hvilke ubegribelige, helt absurde, korte afstande de var leveret.

VETERANEN

/Hvorfor veteranen blev set ned på, vidste ingen rigtig. Hans gulnede bandage var efterhånden gået i et med hans ru hovedskal. Uanset omgivelserne var hans blik altid rettet opad og sjældent nedad. Hans øjne blanke, og hans mund altid på klem. Som om den hvert øjeblik ville hviske dig alverdens hemmeligheder. En skælmsk holdning og en skiffergrå uniform udgjorde grundlaget på afstand. Veteranen udstrålede alle de år, han havde virket. Bandagen, efter en kamp, havde han beholdt nærmest som et vartegn på sin usårlighed.

/Hvem forplumrede udsynet? Noget vanskeliggjorde udsynet. Det blev konstateret som næsten monoton indlæring. Veteranen tordnede. Stemmer tav, og bevægelser blev træge. Det hele blev som i slowmotion. Skiffergrå blev til mørkegrå, ligeved sort, og folderne i tøjet blev svagere og tynde ved forhøjningerne. Tråde blev lang-

somt nedbrudt og eroderede til sidst næsten væk af de ydre påvirkninger.

HVORFOR FORTSÆTTE?

/Jeg så det tidligere så opmærksomme dyr i det blå. De sløve instinkter i øjnene. Det var lange, hvide korridorer med et blødt skær af lys. Det bløde var afgrænset og stadier over genkendelighed. Jeg blev ført.

/Jeg havde jo alligevel besluttet mig. Mit valg dundrede mod min fornuft med uigenkaldelige brag. Men det var behersket. Ingen lagde mærke til noget. Alle produkterne af alles fantasi spillede mig et puds. Alt, hvad jeg havde villet slippe væk fra, kom igen. I mine drømme. Ganske ligesom det, der var engang. Ikke helt den samme følelse, men så tæt på, at jeg drog sammenligninger. Min skikkelse af stål svigtede et øjeblik, og det blev opfanget. Milliwelt havde gespenster ude overalt, og de kunne opfange alt inden for deres radius. Følelser i enhver rod, nerve, fiber. Følelser i enhver overset ting. Den oversete ting blev følelsen, og den oversete ting var tit noget, nogen godt vidste, men skubbede fra sig med undskyldningen om, at det var noget, de troede aldrig ville ske. Det vil sige, at denne gang undslap jeg heller ikke min skæbne som menneske. Rundt i cirkler. Næde tilbage til mennesket hver gang.

STEMNINGEN

/Stemningen var gylden. Så klassisk og så alligevel så dugfrisk, at jeg gjorde holdt. I mit arbejde indefra havde jeg haft stor nytte af min evne til tit at ramme plet. At træffe de rigtige valg og i et sådant omfang, at det skete blev til et nyt øjeblik, hvor stemningen var gylden. Altså, jeg forstod at udnytte situationen godt og grundigt. Alt var, som det skulle være, og jeg kunne mærke i hele min udstrækning, hvordan det var at være grunden til, at alt som et begreb var blevet til. Et menneske. Kort og godt. Følelsen af at være lærenem, når det gælder, at stille sig selv tilfreds med bare at være et menneske, og et, der ser sig selv stærkt indefra og langt fra udefra.

/Tvivlen er væk, og det ømme punkt har fået omsorg.

/Alt var, som alt i det lange løb bliver over tid, kedeligt. Tanken om at skulle vælge en ting ud af alt og blive ved det for altid fik mig til at se. Skal man virkelig også prøve at være en ting altid for at have prøvet alt?

JEG HAR LIGE

/Jeg har lige haft en pige med glat, lyst hår, og det var rart. Jeg mødte hendes sande jeg en dag, vi var i skoven. Hun var først beskidt, som hun hang med flettede fingre over min skulder, men blev så ren og så fin, at jeg ikke kunne lade være med at kigge på hende med sultne øjne. I sin sjove trøje og i sin barnlige krop tog hun sig mægtig godt ud i mine omstillelige øjne. Hun var af kød og

blod, og som hun nu lå her, håbede hun på mere. Men af årsager, jeg ikke har opdaget endnu, havde jeg andre planer. Hun skulle væk herfra, så at jeg kunne indtage min position for natten, thi jeg var et natdyr. En af den slags, der ikke havde det særlig godt. Og her mener jeg ikke en vampyr, eller den type af fantasivæsener, blot en almindelig person med nogle sære vaner og til tider lidt tåbelige ritualer.

/Det var så småt begyndt at blive vinter. Det var de tider, hvor tiden stod og kiggede på. Man følte, at man aldrig skulle ældes. Man følte, at beruselse og indsigt var guld, og tid var plastik. Man følte, at had var granit, og det mærkelige og månen en mørkerød rubin. Man kiggede uden at se, og det, man ikke så, er det, man prøver at huske.

MANGLLENDE

/

/

/

/

KATTEN

/Himlen var blåsort, og gennem skyerne kunne man ane daggryet. Jeg var som tilbage. Luften var kølig. Ikke

kold så man rigtig frøs, men kold i forhold til jorden, der stadig var varm efter solens stråler. Vejen var bred og velkendt. Den blev kaldt for Kongens Vej. Den tjente nu kun som almindelig vej, men var stadig, på en måde, storslået og opadstigende.

/Jeg bevæger mig mærkeligt. Akavet. Nærmest slæbende.

/Det var, som om jeg skulle forestille at være såret. Trækkende min vægt med armene. Baglæns skubbende med benene. Med en halvhjertet krabbegang morede jeg mig tilsyneladende. En del af vejen var blevet afspærret med det formål at lede aktiviteten uden om et sårbart område. Jeg slæbte mig forbi afspærringen dog uden at lægge særligt mærke til den. Noget af den opgravede jord var drysset ud på vejen i et fint lag, men jeg rørte den åbenbart ikke. Mine fingre rørte kun den hårde overflade, og mine blommer rullede let på de næsten mikroskopiske sten. Kom jeg helt op på fingerspidserne, kunne jeg mærke, at de små sten pressede sig vej op under mine negle, men så snart jeg havde løftet hånden, trillede de små, varme sten ud igen. Det samme gjaldt mit tøj, stenene rullede af, så snart jeg løftede mig. Selvom jeg var i direkte kontakt med omgivelserne, var det, som om de ikke smittede af på mig. Jeg blev måske beskidt, og mine hænder blev ru, men følelsen af, at det ikke var permanent, gjorde, at jeg fortsatte.

/Ved siden af mig løb et dyr. Et kattedyr. Slank, sort og let til bens. Kattedyret strejfede i zigzag foran mig. Vi kendte tydeligvis hinanden godt.

/Jeg var på vej hjem.

OTTE

/Væggene var tynde, og smilene få. Mit tøj var stramt, alt for stramt. Det ellers så perfekte tøj var for første gang besværligt. Det snærede ved leddene, og det følte vådt mod skinnebenene. Det var, som om at jeg kunne mærke stoffet udskille et sekret, der langsomt og klæbrigt omsluttede mine lemmer. Som en usynlig farve, der løb i febrilske baner ud langs fibrene og gik i et med mit øverste hudlag. Mine ben skreg.

/Tøjet, jeg bar, skulle aldrig vaskes. Det blev aldrig slidt, og det blev så godt som aldrig beskidt. Noget, jeg modvilligt måtte acceptere den allerførste gang, jeg oplevede noget, der normalt retfærdiggjorde, at tøjet fulgte med nedad mod opløsningen. En proces jeg, på daværende tidspunkt, stadig troede ville komme.

/De ellers så sikre øjne var på nippet til at flakke. Jeg havde for første gang længe dårlig kontrol over situationen, men ingen mærkede noget. Jeg var for dem, når de tænkte efter, bare en person, der vakte uro i deres ellers så trygge udklædte univers.

/Som en dårlig figur skiftede jeg mellem forskellige rum. Drevet af den smukkeste sang.

/Mange af mine menneskelige effekter var, også efter eget valg, blevet omformet eller fjernet for at udgøre min

nuværende person. Et forbedret jeg om man vil. Men når forståelsen i udvalgte situationer ikke er synkron med indlæringen, vil rådvildhed opstå. Og rådvildhed er ikke altid en del af ekstrem overlevelse.

/De bare skuldre, jeg så, trak i min gode side. De var som skabt for kun mine sanser. Perfekte, afrundede og næsten glatte. Håret slog i alverdens farver, og næsen knækkede præcist, hvor den skulle. Jeg sloges med urgamle instinkter. Jeg glemte mit nye, ødelæggende våben. Jeg huskede mit gamle, men kraftige, der hang ved siden af mit hjerte i remme af dyrehud. Men glemte også det. Jeg fulgte ikke med, jeg fulgte efter.

/Havde otte været milliwelt eller bare fjendtligsindet, havde jeg været alt for let at komme til. Som menneske må jeg le og græde, og som den, jeg er nu, må jeg lære. De var prostituerede af en højere magt.

/Det kom alt for tæt på, men man må give systemet, at det var fuldendt.

GIV MIG BARE LIDT TID

/Vandet omsluttede min krop, som jeg bevægede mig baglæns. Det var tykt og uigennemsigtigt. Kun den ringe dybde gjorde, at jeg kunne skimte mine lemmer. Det hele virkede blødt og indeklemmt. Jeg havde frit udsyn over, hvor jeg kom fra. Opholdet mellem mine bevægelser var glidende og uforstyrret. Også næste bassin blev forceret. Her var vandstanden lavere, og vandet

mere klart.

/Trods dårlig oplevelse vidste jeg, hvor ingen opholdt sig. Jeg søgte og fandt. Som en løve mærket af slangebid søgte jeg. Tidens frelse. Hvilens heling. Det tydelige, men eneste. Det valgte, men rigtige. Det, der blev set, men ikke reageret på, blev min redning. Jeg lå. Jeg var for andre væk. Jeg kæmpede. Kæmpede mod mine dødelige sår. Allerinderst inde vidste jeg ikke, om jeg ville blive stærkere eller svagere. Som jeg lå her, var det alvor. Alt for virkeligt. Alt for grumset til at blive klart. Man døde jo aldrig helt. Man døde ikke. Man gav jo. Man døde ikke. Man tog del. Tog del i det, alle gav. For man døde jo aldrig helt.

/Når et menneske kigger, ser flere og til sidst iagttager alle.

ØDELAGTE HJEM

/Jeg var ikke alene. Og så alligevel. Alene. Det var ikke situationen nødvendig, men handlingen blev alligevel udført.

/Men jeg holdt igen. Så meget at gentagelserne fik samme effekt, som hvis det havde været helt igennem. Stålet mod det skrøbelige. Det overlegne, men tøvende stål mod det alt for skrøbelige. Jeg slog, men holdt igen. Jeg følte, men holdt igen. Jeg vendte mig skråt til højre og mødte samme tilbageholdenhed. Det sårbare er, trods forandring, det samme.

/Jeg bevæger mig stærkt op ad bakke. Nu alene. Jorden var tør og pletvis støvet. Faktisk var der nogle steder dybt og sandet. Hvor det brune brændte græs stak frem, skinnede solen næsten igen. Jeg registrerede skikkelser og målte afstande. Hvem deltager? Hvem tager skridt? Skal jeg ændre min retning? Min retning, som jeg jo egentlig godt kendte. Retningen mod det, jeg i første omgang vidste, var sikkert.

/Min umiddelbare og nemmeste løsning var afgjort. Havde andre fået kendskab til denne, ville det på nuværende tidspunkt være ligegyldigt. For nuet var det uden betydning, om før hændte legende forsøg var blevet observeret. For uanset hvad var udsynet så klart, at et vidne ville opstå.

/I den trygge uforetagsomhed havde mine valg ført mig her. Opgaven var ikke blevet stillet, men opstået og besværliggjort af mine egne valg. For er grundlaget usikkert vil det tilbyggede vakle.

/Det forhøjede landskabs top var nu nået, og en rundbuet, grå betonkant var sammenkædningen mod næste, men sikre og før overvundne forhindring. Et langt, men smult bassin forlænget af et mere af samme slags, langt, smult, før overvundet, men stadig en tankemæssig forhindring. Ved den runde kant var, til ingens overraskelse, genkendelsens tema og i en sådan grad, at der under normale omstændigheder ville have været en vis gensynsglæde, men nu kun overfladisk besvær.

/Som jeg nu blev klar over, at jeg på grund af mit valgs mangel på selvværd ville have en større forhindring ved at vende om, fortsatte jeg.

OPDREJNING

/Som altid var bygningen stor og virkede gylden og velkendt. Jeg var i godt selskab af en eller to, jeg før havde mødt. Vi var samlet i en stor, højloftet sal lige ved en bred trappe. Lyset og bygningens struktur bekom mig vel.

/Jeg mødte en person, jeg følte, jeg kendte. Jeg havde set det hele før. Personen var høj, og et svagt skær af sollys omgav den. Ikke skinnende, men lyset kom lige fra det øverste hudlag. Folk var i festligt lag. Jeg havde faktisk intet at gøre her. Min tilstedeværelse var, om ikke ubegrundet, så overfladisk som de fleste andres.

/Men hver gang jeg foretog mig noget, følte jeg, at jeg blev afbrudt af noget underliggende.

/Min sidekammerat lavede nu pludselig nogle drastiske trækninger i sit ansigt. Den høje person, jeg før havde mødt, lyste nu mere end før. Ved bevægelse trak skikkelsen spor af lys efter sig. Spor af gyldent lys, der skar i øjnene som friske streger. Jeg mærkede efter, om jeg kneb øjnene sammen, men det gjorde jeg ikke. Jeg, og omgivelserne, gjorde intet, der kunne fremkalde dette lys. Intet faldt, intet påvirkede. I et kort øjeblik lod jeg, som om at jeg lo af hændelsen, men det gjorde jeg ikke.

/Jeg blev som draget af begivenheden, og jeg afviste ikke. Jeg jog ikke efter det, der ville ske, men fulgte med. Omgivelserne tonede ud og blev til en mørkere udgave af bygningens lys. Min krop passede perfekt til personens. Vi blev to, der holdt sammen til en. Vores stærke fingre holdt fast i, hvad de i første omgang havde fået fat i, og gulvet åbnede sig.

/Bygninger, personer, lys, den brede trappe. Alt forsvandt i et hurtigt, glidende pust.

/Den tiltrækkende høje, lyse person, jeg nu havde i min favn, var i sandhed trænet til dette. Vores greb om hinanden var det samme. Vores blik det samme, vores benstilling, alt. Var vi den samme? I øjeblikket syntes det at være sådan. Ingen af os var urolige over det næste. Tunneller snoede sig i stålgrå og sorte nuancer, og vi holdt fast. Vores stærke, sammenviklede ben gled først, og vores ansigter, i blid, men sikker berøring, fulgte efter med lynets hast. Samme temperatur.

/Men så var det pludselig ovre. Jeg fandt mig selv stående udenfor ved et stort anlæg med tusinder af rustrøde rør, der syntes at være forbundet i en evighed. Vinden rørte sig en smule, som efter en storm, og jorden var smattet efter regn. Jeg prøvede at fokusere på, hvorfra jeg var kommet, men fandt ingen tydelige tegn. Rørene løb uhindret ind mellem hinanden i alle størrelser, og jeg bare stod. Rørene løb, som om vinden havde filtret dem sammen i lige vinkler.

SAMFUNDET CREBEN

/Gennem en tynd skakt, hvor jeg måtte kravle behændigt, vidste jeg, at jeg ville finde noget, jeg ikke længe havde set. Skakten bugtede sig lodret op. For hver etage, jeg passerede, blev den mere og mere krampagtig at forcere.

/Mine hænder glider på skaktens kanter, der føles som træ, men er af det reneste metal.

/Væggene er skjoldede, og hjertet bankende. Mængden af kryb, der bor i skakten, tager til, men jeg ænser dem kun svagt. Til sidst er der så mange, at jeg må vifte dem væk fra mit ansigt for at kunne se. De kravler overalt, og deres spind og efterladenskaber klæber til mine hænder. Jeg hiver mig hastigt videre ved at trække mig op på små udspring, der knaser ved berøring. Menneskelige følelser dybt i mit indre bobler for hver etage. Jeg savner hende. Derfor er jeg nu i Creben.

/Jeg sad for enden af et halvlængt, hvidt bord i et hvidt opholdsrum. Der kom en person ind og spurgte stille, hvad jeg kunne tænke mig. Personen foran mig sad i et stærkt lys, der nærmest fik konturerne til at forsvinde. Jeg måtte passe på, selvom min ankomst var ventet. Alting kunne vende hvert øjeblik. Stedet og deres indbyggere var meget flydende i deres levevis. Men som alle andre levede de af at yde eller opfylde ønsker i stor målestok. De fik, og vi fik. Alle var tilfredse. Jeg gav nu og ville få, hvad jeg havde ønsket, senere.

/De vidste, hvem jeg var, for kun få som jeg havde besøgt dem.

/Hvorfor man skulle igennem særlige oplevelser og særlige ritualer for at få sit ønske opfyldt, vidste ingen her. Men sådan var det hele vejen igennem. For at kunne bevæge sig måtte man ligge stille, for at møde andre måtte man lukke sine sanser og vente. Det var, som om at alt, man foretog sig, var forudbestemt og akavet og nærmest omvendt.

/Jeg har nået min lille, men højst besværlige missions endemål. I skaktens ene side er der en fordybning, der er lukket af lodrette brædder. Jeg banker på dem, men indser, at jeg må sparke mig igennem. Jeg trykker ryggen op mod skaktens smalle væg og stemmer fødderne imod brædderne. Jeg presser til, og de giver efter med et behageligt knæk. Og der står hun. Med sit aparte, skægge tøj og sine kønne øjne. Hun kigger på mig, medens jeg kravler lidt brovtende ind i køkkenet. Men der er noget galt. Hendes øjne foregiver at udstråle lettere irritation, men det gør de ikke. Der er noget galt med øjnene. Først rammer det mig, som det var ment, det skulle gøre, men lidt efter lidt opdager jeg, at der er noget galt. Først gensynsglæde, så den ventede fortabelse, men så også erkendelsen af, at det ikke var den virkelighed, jeg søgte. Det lignede, men det var ikke.

/Heller ikke i Creben fandt jeg indgangen. Heller ikke i Creben fandt jeg det, jeg søgte. Creben var også kun et velindpakket plagiat. Kun taget alvorligt på grund af

åbenlyse statuerede eksempler og den myte, der var opstået omkring samfundet. Men jeg så hende. Eller noget, der lignede. Lignede så meget, at jeg følte mig en lille smule følelsesløs.

DYRET, DER ALDRIG ER

/Jeg har et specielt minde fra, da jeg var lille, jeg går og gemmer på. Det udspillede sig en eftermiddag om sommeren. Jeg løb fra vores hus af uvisse eller glemte årsager. I hvert fald løb jeg så stærkt, mine ben kunne bære.

/Vi havde en lang grusvej, der gik fra landevejen op til vores hus, og den var i min barndomserindring meget lang, men er det nok slet ikke. Den var om sommeren meget støvet og efter lange regnperioder meget hullet. For enden af den stod et stort træ, der var skævt og meget tykt. Jeg vidste ved selvsyn, at der sad nogle lange, store søm i dets stamme. De lignede en form for trappe, der gik i zigzag op til de tykke grene. Men de var efterhånden så bøjede, at de ikke længere tjente deres oprindelige formål.

/Det var det eneste store træ. Træet lignede en hovedbeklædning fra militæret. Noget, jeg havde fået at vide af den del af min familie, der behandlede mig godt. Men det var ikke en hovedbeklædning. Det lignede ikke. Det var ikke.

/Mine små ben løb, og mine arme kastede sig frem og tilbage i en god rytme. Støvet fra vejen lå bag mig, og jeg

løb. Nyfunden.

/Mit blik var fæstnet på vejen. Jeg kiggede skævt til venstre mod mit mål, og jeg forandrede mig pludselig. Jeg lænede mig forover og satte ekstra hårdt fra med benene. Mine arme rørte ved det støvede, hårde grus. Da jeg mærkede forskellen, forandrede jeg mig helt og løb på alle fire. Hurtigt. Jeg kunne mærke hver en muskel i min krop. Lange spring fremad. Jeg løb på alle fire. Hurtigt.

MENNESKETS PRIS

/Jeg hader mig selv gennem andre. Selvet. Andre. Påfører smerte. Deres munde skælver ord, jeg ikke selv har. Ord, jeg forlanger. Forlænger min væren med flere kroppe. Glatte hadet ud. Smører det ud over kilovis af sprælende kød. Slipper mit tunge slæb. Kaster det ned på og igennem, lag efter lag. Gennemtrænger. Gnidende, opløsende og siddende overskrævs, æltende brændende ønsker om hævn ind i kæmpende legemer. Som at falde uden at ramme.

DYRET, DER ALDRIG ER – MANGE ÅR SENERE

/Jeg fangede personen lige under knæet med vores højre arm. Vi rev til, og personen faldt. Tungt. Uforberedt. Med hovedet først. Betonen rungede under broen, og vi løb. Løb på alle fire. Hurtigt.

KONGEN I PALADSET

/Jeg sidder her og presser omverdenen væk med mine tanker. Danner mit forsvar. Ved min egen styrke kan jeg danne et beskyttende skjold, selvom jeg i starten altid havde den besynderlige nedadtrækkende kraft, der altid trak tungt og underlivsgribende og altid, altid nedad. Man kunne konstant mærke sin krop, men med ét kunne ting, der var hændt med din krop, blive glemt, og en pludselig gennemstrømning rullede som et tungt tæppe ned over en, og følelsen af nyt liv brusede i årerne.

/Første regel, man lærte, grundet uvidenhed, var at rulle med gennemstrømningen. Lang tid efter skulle man lade, som om man rullede med og inde i sig selv stritte imod af al kraft. Langt senere opdagede man, at man havde taget fejl med hensyn til regel nummer et. Man havde længe gået og opbygget generationer af frygt og et had til gennemstrømningen. Man vidste også, at den var for stærk til at konfrontere direkte. Så man lod som om og modarbejdede den på bedste vis med ens fornuft. Dette forsvar var blevet forbedret gennem årene og var på daværende tidspunkt meget stærkt. Men det gik pludselig op for mennesket, at gennemstrømningen var blevet lige så naturlig som at trække vejret.

/Jeg møder ingen andre end mig selv.

FOLKET UDEN SPROG

/Når nattetimen nærmer sig, bevæger folket sig ud. Folket uden sprog. Dem, der skal ud i mørket for at tjene, gennem mørket for at nå, og dem, der vælger mørket. Lurer. Venter. Overfalder. Knuser og hakker. Splitter kød i et forkrampet måltid. Folk uden tale. Kun handlinger. Uden svar. Uden genmæle. Uden beviser.

DEN UÆGTE BARNDOMS HUS

/Der var tykt mos og mange planter. Græsset var svedent som efter en lang sommer. Træerne stod højt og indhyllede det lille, hvide hus. Mine støvler trådte raskt på det fjedrende underlag, og himlen syntes næsten at forsvinde under det tætte løv.

/Hoveddøren stod åben som altid. Jeg trådte indenfor i den lille entre og kiggede ud i bryggerset. Her var der fyldt med grønt tøj hængende fra tørresnore. Tøjet var krøllet og stribet. Jeg kiggede ind i stuen med et glidende blik. Her stod terrassedøren åben og lod lidt mat lys slippe ind. Væggene var beklædt med groftvævet stof. Stuen var fyldt med planter i potter og krukker. Lerfarvede, hvide og gule med hver deres størrelse og udformning. De fleste af planterne var gået ud og hang visne mod gulvet, men varslede med deres størrelse, at de engang havde været enorme og fyldige. Jeg bevægede mig indenfor og observerede, at møblerne også syntes visne. Deres brune farve var falmet, og hynderne i sofaen var knastørre. De smuldrede til en trådløs, tør

kompost ved berøring. Overalt i rummene lå en tynd, gul film af støv, der mærkedes varm og mikroskopisk. Nærmest som pollen.

/Jeg bøjer mig ned og kigger ind gennem kanten på et tykt, grønt glasbord. Hundredvis af changerende linjer lever derinde. En uopdaget verden. Ugennemtrængelig, men måske beboelig for et lille barn.

/Jeg stod ved terrassedøren, da jeg mærkede noget på min arm. En halvvisse plante klyngede sig pludselig og igen levende til min arm. Den greb med omgående nye skud sig fast. Klæbende og tung. Jeg tog med fast tag og rev til. Men planten strammede til. Med hundredvis af små, klistrede fingre surrede den fast. Jeg fik fat et sted på midten af stænglen og slap ikke. Huden slap ikke planten. Oplevelsen sætter sig, ikke smerten. Kun uvishedens ubehag.

/Fra huset lå det tætte krat, hvor jeg begrænset i viljen søgte.

/Jeg slår præcist og hårdt, men personen bemærker kun slaget lidt. Jeg vender mig om og ser kort, at personen rejser sig. Livet bliver besværligt, og jeg bevæger mig imod et, i nuet, sikkert sted. Krattet bliver til åbning, og jeg springer. Vandet er i en halv mands højde og ikke koldt. Jeg trænger mig fremad, halvt flyder i åen. Strømmen bærer mig godt. Afstanden øges.

/Det varme, snævre, gulbrune rør under vejen udsender en skarp lugt af tyk, hård plastik, der blandet med lugten fra vandet gjorde, at jeg, sært nok, følte mig hjemme.

DET, MAN I SIN TID KUNNE STOLE PÅ

/Linsen spejler sin omverden uden spørgsmål. Bryder lyset uden etik. Jeg husker de kønne øjne, der kiggede levende. Forventningen og glæden ved gensynet trods den liden tid adskilt. Den kønne selvsikkerhed, der på trods af hård og tvungen indlæring alligevel formåede at skinne med betagende og aparte blikke. Håret reflekterer solen. Tøjet er mørkt og skærer som knive gennem dagen. Figuren er let foroverbøjet i sin gang og varsler en dynamisk, selvstændig og smuk person. Kiggende fremad og altid påpasselig opad med en påtaget stærk og uigennemtrængelig vilje og lyst, der lige nu og her virkede gribende.

/Med mine menneskelige instinkter var jeg på vej.

DET SKRØBELIGE INDIVID

/Jeg kunne ikke finde det igen. Jeg ledte og gik forkert op til flere gange. Jeg var inderst inde ikke sikker i mine overvejelser, og det smittede voldsomt af på mine handlinger. Jeg trådte opad og henad, opad og henad, kun for at bevæge mig nedad og tilbage til mit udgangspunkt.

DET HØJE PUNKT

/Jeg forstår det ikke. Det ellers så høje land. Vandet når næsten mine knæ. Strækker sig langt ud i horisonten. Oppe og nede er mørkeblåt med spredte hvide og grå plamager. Det burde gå nedad derude et sted, men det gør det ikke. Alt er fyldt i en lige linje. Vender mig om. Alt er fyldt. Mine skinneben krymper i væsken, der skvulper mørk og tyktflydende. Alt er stille, selvom det blæser. Kroppen er alene i alle elementer.

/Jorden under mine fødder skråner under vandet. I alle retninger. Ved, jeg ikke kan flyde og opretholde mig selv særlig længe. Kan ikke finde et fartøj. Vandet skvulper mod mine ben.

TÅRNET

/Det hamrer mod de tykke, fugtige sten. Vandet. Det ellers så beskyttende element mod den kommende varme. Midt i havet. Ud for kysten. Tronende mod elementernes rasen. Den advarselsgivende bastion, der har kæmpet i århundreder. Det runde, kølige rum virkede først så sikkert og så højt, at intet burde kunne usurpere det. Kigger op langs muren indefra i den prægtige bygning, mod loftet. Tror stadig. Lægger fingre oven på hinanden i gammel overtro. Men det smadrer nu så meget mod tårnet, at jeg for første gang mærkede, at jeg var underlagt nye omstændigheder. Rystelserne. I mit indre.

/Konstruktionen begynder at hælde voldsomt, og jeg ved, at jeg snart vil falde for den første fare, men på grund af den egentlige årsag. Rummet, jeg er i, vil ikke længere kunne opretholde min eksistens. Scenariet er nyt og endeligt. Vi omstyrter begge. I en om sig lukkende, øjeblikkelig klaustrofobisk og urokkelig ændring af opretholdelsen.

STRANDEN

/Luften er varm. Underlig varm. Som om den pressede og sugede på samme tid. Som om der var noget, der trykkede let på luftvejene. Jeg kan ikke længere flygte. Bakken væk fra stranden er for stejl til at kunne forcere. Uendelig høj, lang og løs. Uden trapper. Jeg er blevet låst til mit ophavs oprindelige sted. Tiden synes at gå i stå. Nærmest retur. Vandet i strandkanten forsvinder, sandet tørrer ud i pletter i den voksende sol. De forvitrede mure gående på langs ud i vandet, halvt nedsunket, yder ingen beskyttelse. Min mave bliver hård.

/Og så ser jeg det.

/Horisonten fyldes af vand, der rejser sig. Fylder synet. Udfylder hvælvet. Større end livet. Jeg lukker øjnene, men kan ikke. Alt suger. Den varme og så ellers behagelige vind suser nu brandvarm og varslende om mit ansigt. Hvad skal jeg bruge de sidste øjeblikke på? Der var så meget, jeg ville. Holder alkærligt om en tilfældig person. Mærker tøjets fine, maskinvævede fibre. Årtusinders forfinet teknik på mine fingerspidser. Kigger på de smukke,

gyldne øreringe med røde, grønne og blå sten. Ser for mig mine indvolde blive fyldt, koge og fordampe. Det ændrede blik.

/Hvorfor endte vi her?

/Hvorfor er vi her?

/Hvad kan redde os?

/Jeg tilgiver dig? Jeg elsker dig.

/Mærker en omfavnende, knugende hånd på min ryg.

FABRIKKEN

/Knuser ruder i en gammel fabrik. Hvileløs. Tre etager. Forladt med maskineri. Fordybninger. Huller. Stolper og skinner. Formandsbur. Papir og kop. Beton. Tykt støv i træg olie. Kold og stillestående. En tom kantine med skilte. Med skrift. Bedste venner for en stund. Griner sammen. Berusede. Flygtig fælles.

/Brune, glatte døre med lysegrå, hule dørhåndtag fyldt med bevaret luft fra skabelsen. Silkebløde, kun med en svag mærkbar grat fra den tværgående samling.

/I en bred rende på rustne, sorte plader ligger en krop halvt under et tungt kanvasklæde krumbøjet med nakken oppe på kanten. Smidt, næsten uden forsøg på at skjule. Stirrende bagud. Frygtelig indsunken. Ormstuk-

ken. Drømmen synes så virkelig. Uden kendskab. Følelsen af skyld. Vågner. Var det mig? Os? Hvad skete der? Husker intet og skaber tvivlen. En patologisk rus? Aldrig. Næppe. Intet har ledt op til dette. Intet.

/Isen knækker under mine fødder. Kulden slår som hammerslag på tærerne. Lygter lyser bag os. Lange stråler stikker gennem grene. Stemmer råber an. Fornemmer afstanden. Langt bagude. Fremfører. Gennem krat og mose. Tøjet er latterligt tyndt og uforberedt. Resultatet af affekt. Hjælper hinanden op. Ryster voldsomt. Videre og videre med opmuntrende ord. Kunne vi bare blive ti gange vores størrelse, så var vi væk med få skridt. Henover og væk.

/Det er ikke mig. Jeg er jo her.

Systemet udviklede sig på baggrund af, og justerede sig efter, flertallets ide om retfærdighed. Det gængse og det historiske. For med tilføjelsen af retfærdighed til systemet, med tilsætningen af menneskets uudslukkelige higen efter endegyldig justits, kunne man nu skabe Retsindigheden. Og endelig, endelig få oprejsning for ugerninger begået uden beviser. Uopklarede mord, drab, tortur, krigshandlinger, overgreb, forsvundne personer, løgne, bedrag, omsorgssvigt og medskyldighed. Ingen kunne længere gå fri. Alt var tilgængeligt. Alt blev lagt frem. Alle beviser, alle tanker og overvejelser, før, under og efter gerningsøjeblikkene. Alle handlinger foretaget. Datagrundlaget var komplet. Der var ikke længere nogen tvivl.

Alle skyldige blev dømt.

Nu og lige før. Tidligere. Forne tider. Længere og længere tilbage i tiden kunne systemet gå. Det fremviste det skete, alle involverede, på alle tilgængelige medier, førte retssag, genskabte døde skyldige, lag for lag, der nu genopstået i kød og blod og tanke, bevidst om sin nye skæbne, gennemgående tidligere valg, blev dømt til døden og slettet fra livet igen. I et smerteligt, men klinisk kort inferno af glødende, oversvømmende varme. Uden mulighed for ny genskabelse. Til alles glæde.

Og da den samlede mængde af skrig fra oprydningen til sidst oversteg de halvkvalte lyde fra uretfærdigheden, viste systemet til sidst ikke længere enkeltsager frem, men kørte bare uden tilskuere. Fandt frem til, dømte og udslettede enkeltpersoner, grupper, trosretninger, ideologier. Gennem historien. Der kunne ikke længere være en interesse for ændring fra omverden. Systemet var blevet eksisterende. En ny model, ganske som Kopernikus' verdensbillede, der nu betød, at retfærdigheden stod i centrum, og alt drejede sig om den. Mennesket var ikke længere udgangspunktet i sin egen væren.

Og systemet var hårdt. Det slog ned. Med kæmpe kraft. Først dræbende, så altødelæggende, til sidst udslettende. Hele områder. Folkeslag. Og, gennem tider, da mange af de tilbageblevne skyldfri blev ved med at begå ugerninger og udnyttede og omgik systemet indefra og producerede flere mennesker, der begik ugerninger, gik systemet helt tilbage i historien. Optrevlede alt ned til vækstpunktet.

Den første forbrydelse. Mennesket. Homo sapiens. Denne uudtømmelige kilde til problemet.

Varme tonede frem og opløste i lag, individ for individ. Alle skyldige. Fra eksistens til ikkeeksisterende. Opløste og omdannede.

